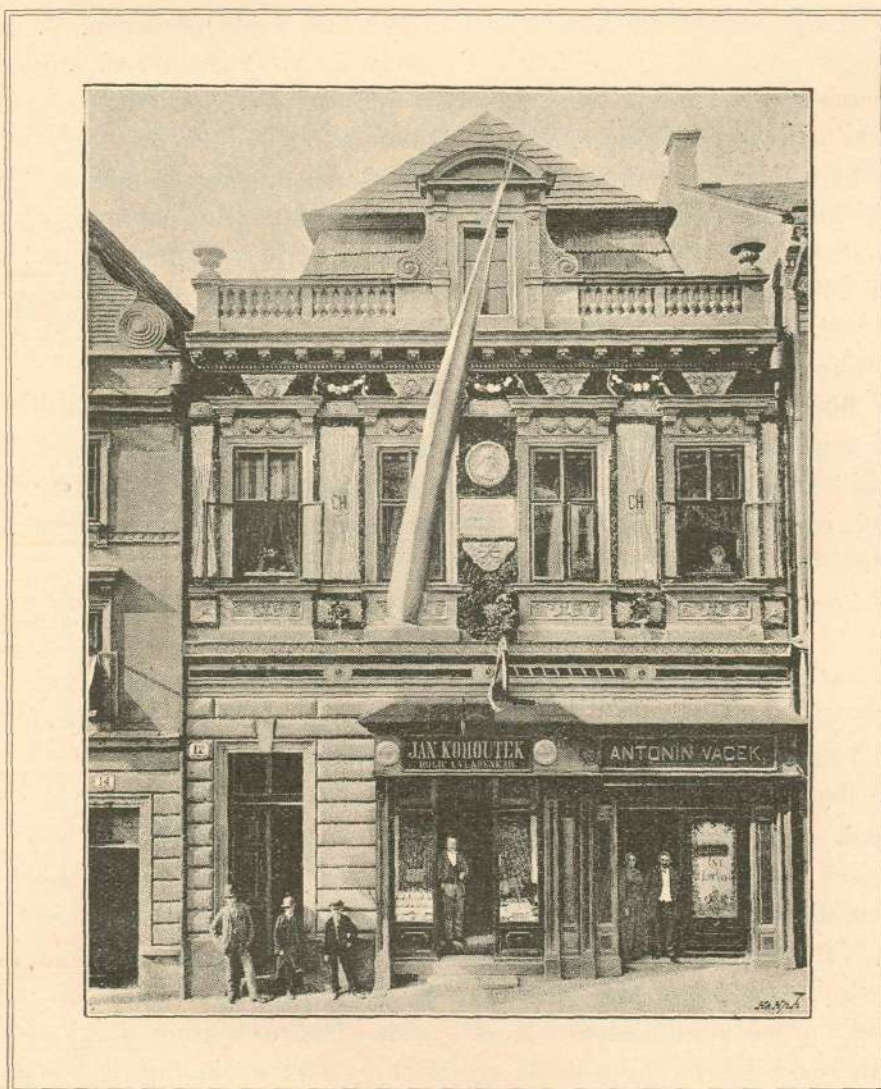

pozabljeno hčerko v naročje domovine.» In njegov duh vzre lepe dneve v bodočnosti, ko bode prava ljudska omika blagodejno vplivala na našo Krájino, na naše pošteno in nadarjeno, toda zapuščeno ljudstvo.

Takrat je župnikoval v Strugah gospod Matija, dobrega spomina. Malo je bilo duhovnikov, kateri bi bili v Krájini tako priljubljeni, kakor je bil on. Gospod Matija je poznal Krájinčane prav v dušo; saj je bil doma iz najbližjega

Resselov rojstveni dom v Hrudimu. (Po fotografiji.)

sosestva in živel ž njimi v dotiki od mladih nôg. Marsikateri gospod iz gornjih krajev naše domovine se pa nikakor ni mogel privaditi v Krájini in ljudstvo ni maralo zanj, ker se mu ni znal prikupiti; ljudje so mu ostali ptuji, semtertje celó sovražni, ker ni poznal njih navad, njih mišljenja.

«Hvaljen Bog!» pozdravita oče in sin ter poljubita gospodu roko. Gospod sicer ni maral za to navado, toda ker je vedel, da bi se sicer ljudem zameril, pustil je to.

«Česa bi pa vi radi, Poličar?» vpraša gospod Matija in zažuga s prstom Janezku, ki se je skrival za očeta. Toda